

ROSIE ZEGT JA

Dawn French

Rosie zegt ja

the house of books

Oorspronkelijke titel: *According to Yes*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Michael Joseph, London 2015

© Dawn French, 2015

© Vertaling uit het Engels: Elvira Veenings, 2016

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2016

Omslagontwerp: Riverside Studio, Nieuwersluis

Foto auteur: © Sussex Living Magazine

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5051 7

ISBN 978 90 443 5052 4 (e-book)

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Acte I

Getest

Zevenenvijftig.

Achtenvijftig.

Negenenvijftig... shit.

Weer niet.

Rosie Kitto's buik is leeg. Geen baby. Waarom had ze nog de moeite genomen om drie volle minuten te wachten? Ze wist best dat ze weinig kans maakten. Alleen zijn lieve, hoopvolle gezicht had haar doen besluiten om door te zetten. Maar nu dat tweede smalle blauwe streepje op de zwangerschapstest uitbleef, verdwenen ook de allerlaatste sprankjes hoop op een mooie toekomst met hem.

Gek, hoe een moment waar je zo naar hebt uitgekeken zo vluchtig en banaal kan zijn wanneer het misgaat. Er klonk geen luide explosie toen de hoop instortte, hooguit wat zacht gejammer. Die hoop verdiende een beter afscheid.

Want ooit was die gigantisch geweest.

Geland

Alsof de regie strak in handen lag van Pina Bausch keken alle licht gezwollen gezichten in de krappe stoelrijen van de 747 van British Airways gedwee op, hun ogen strak gericht op het verlichte bordje **STOELRIEMEN VAST** boven hun hoofd. Een rekbaar moment waarin een willekeurig stel vreemden saamhorig afwacht – sommige mensen houden zelfs hun adem in, zo gespannen zitten ze te wachten. *Ding dong*. Het vertrouwde signaal bevrijdt hen uit hun vluchtgelei en de afwachtende menigte verandert in één klap in een chaotische massa lichamen die haastig naar hun spullen grijpen en als eerste in de rij willen staan om te wachten tot ze eruit mogen. Iedereen is geradbraakt, misschien komt het door het gebrek aan frisse lucht dat mensen zo chagrijnig worden. Het lijkt wel of ze allemaal op weg zijn naar iets heel belangrijks. Iets wat absoluut niet kan wachten. Dus, vooruit, opschieten. Ik eerst. Schuifelen. Duwen. Dringen.

Rosie is de enige die rustig blijft zitten, op stoel 26A. Met haar voorhoofd tegen de ruit gedrukt tuurt ze naar buiten. Zo heeft ze het grootste deel van de reis gezeten, verdwaald in haar gedachten. Nee, niet verdwaald. Gevónden in haar gedachten. Steeds maar peinzend en overdenkend hoe ze zich voelt nu ze in dit vliegtuig is gestapt en alles en iedereen die ze kent heeft achtergelaten voor een onstuimig avontuur. Ze voelt zich merkwaardig kalm, in overgave. Ze heeft zichzelf overgeleverd aan haar toekomst, wat die ook moge brengen. Waarom blijft zij dan als enige zitten, terwijl de andere passagiers het vliegtuig ongeduldig hebben verlaten in

een ordelijke rij, langs de uiterst beleefde, goedgedrilde stewardessen.

‘Dank u voor het vliegen met British Airways.’

‘Dank u wel.’

‘Dank u voor de keuze voor onze maatschappij.’

‘Dank u wel.’

‘Prettige dag.’

‘Dank u wel.’

‘Tot ziens.’

‘Graag gedaan.’

‘Dank u voor het vliegen met British Airways.’

‘Tot kijk.’

‘Dank u wel.’

‘Dank u wel.’

‘Ja, bedankt, stap uit, alsjeblieft, ga weg, de groeten en tot ziens.’

Waarom komt ze niet in beweging?

Ken je dat, dat moment waarop de tijd even stilstaat, vlak voor het beslissende ogenblik? Dat ene gouden moment waarop je misschien... heel misschien, toch nog van gedachten zou kunnen veranderen? Gewoon alles terugdraaien, nee zeggen, niet springen, veilig naar huis gaan? Dat moment. Daar zit Rosie nu. Aan de ene kant wil ze in het vliegtuig blijven zitten om zich terug te laten brengen naar huis, op de terugvlucht met de nieuwe bemanningsleden die aan boord zullen komen, met een fris gezicht, frisse make-up, een fris kapsel en een fris geurtje. Kwiek, kwiek. Gauw naar huis. Naar het heerlijk vertrouwde, druilerige, veilige, gezellige Engeland. Waar ze, ook al weet ze dat het geen goed idee is, in elk geval weet hoe ze zou móéten zijn. Dat is de plek waar Rosie Kitto, achtendertig jaar oud, onderwijzeres, zelfverzekerd en volwassen, betrouwbaar en gevoelig, in balans is. Deze nieuwe Rosie Kitto lijkt op de vlucht geslagen te zijn als een kinderachtige, egoïstische idioot. Zeer onvolwassen.

Wie is dit eigenlijk?

Nou, dit is de vrouw die een paar weken geleden nee zei tegen de gebaande paden en ja tegen het leven bij de strot grijpen, ja tegen de sprong in het diepe, ja tegen wat het leven ook voor haar in petto mag hebben, ja tegen het ongewisse. JA, JA, JA, HEEL GRAAG.

Zo zit dat.

Dus, kom uit je stoel, Rosie, we zijn in New York... vooruit. Kom op.

‘Dank u voor het vliegen met British Airways. Tot ziens.’

Kennismaking

In een nieuwe ronde spiegel verschijnt een oud, ovaal gezicht. Alles zit keurig in de plooi op dit flets geworden gezicht omdat dure, subtiele ingrepen hebben geholpen het zo te houden. Glenn Wilder-Bingham heeft haar make-up aangebracht zoals ze dat al zestig jaar op dezelfde manier doet. Ze zou het waarschijnlijk zonder spiegel kunnen en misschien zelfs zonder de make-up, want op de penselen, sponsjes, poederdons en potloden zijn genoeg restjes achtergebleven om een week lang het dagelijkse werk te kunnen doen. Ze is bijna klaar, op de finishing touch na: de concealer. Ze klikt de dure stick open en tekent dikke strepen romige, licht weerkaatsende vloeistof onder haar ogen, rondom de neusvleugels, over haar fronsrimpels en langs de verzakte kaaklijn. Haar spiegelbeeld laat een omgekeerd negatief van haar gezicht zien. Het is licht waar het donker was, schijnbaar strak waar het slap was. Ze veegt de concealer uit met haar vingers en nadat ze het geheel behendig met de poederdons heeft bestoven, zijn de restauraties uitsluitend met een zeer geoeffend oog te zien. Niet slecht voor een achtenzeventigjarige Upper East Side-dame.

Er klinkt een lichte klopp op de deur van de slaapkamer en meteen daarna de zachte stem van de dienstbode, Iva: 'Ze is er, mevrouw. Waar wilt u haar hebben?'

'In de bibliotheek.'

Glenn haalt diep adem en slaakt zo'n diepe zucht van ergernis dat de spiegel ervan beslaat. Weer een klus die een aanslag vormt op haar kostbare loze tijd. Ze komt niet meteen in beweging, het heeft

geen haast. Glenn Wilder-Bingham weet exact hoelang ze mensen moet laten wachten.

Er is nog iemand die naar haar spiegelbeeld kijkt, in de omlijste spiegels van de lift: Rosie Kitto. Zij ziet echter iets heel anders. Zij ziet een verzopen poedel van een vrouw. Dit was niet het beeld dat ze had gepland voor dit belangrijke gesprek. Vijf minuten geleden was ze nog droog en redelijk toonbaar. Ze draagt over het algemeen zelden make-up, maar vandaag wel en ze heeft vanmorgen zelfs de strijd met de ronde borstel aangeboden en haar weerbarstige haar geföhnd zodat het best netjes zat. Dit is de Upper East Side. Zulke dingen vinden die mensen hier belangrijk, en daarom wilde ze er, om met haar moeder uit Cornwall te spreken, 'een beetje knap uitzien'. Meestal draagt Rosie felle kleuren en dan het liefst kleuren die met elkaar vloeken. Dat heeft ze altijd met veel bravoure gedaan en nu ze achtendertig is, heeft ze een vintageachtige eigen stijl gevonden. Doorgaans bindt ze haar haar naar achteren met een felgekleurde sjaal en een grote strik opzij en draagt ze vrolijk gebloemde blouses op jeans met opgerolde pijpen en bijvoorbeeld oranje sokken eronder, gestoken in zwarte veterschoenen met puntneuzen, als een vrolijke tante uit de jaren veertig van de vorige eeuw. Dat vindt ze een perfect stijltje voor haar weelderige figuur en bovendien wordt ze er gelukkig van, want daardoor kan ze ongegeneerd in vintagekledingzaakjes rondsnuffelen, o heerlijkheid, haar favoriete tijdverdrijf. De vreugde van een kostbare vondst helemaal achter in het rek en het plezier van het afdingen. Maar Rosie is niet achterlijk. Ze weet instinctief dat ze een eventuele nieuwe werkgever langzaam aan deze excentriciteit moet laten wennen, het liefst in fasen. Daarom heeft ze vandaag reuze haar best gedaan om het af te zwakken en draagt ze een lichtblauw linnen jasje op een gele blouse en een donkerblauwe bandplooibroek. De rode brogues zijn een tikje risky, maar ze wil wel een béétje eerlijk zijn over wie ze is en zich nog enigszins verankerd voelen in haar eigen authenticiteit.

Rosie heeft echter geen rekening gehouden met het verraderlijke februariweer in New York. Toen ze begon aan de wandeling van haar spotgoedkope maar schone hotel in de buurt van Times Square naar het opgegeven adres, zo'n vijftig straten verderop, was het zonnig en helder. Ze was nog maar twee blokken verwijderd van het imposante gebouw aan Park Avenue waar de Wilder-Binghams zetelen, toen de hemel openscheurde en de inhoud op haar hoofd uitstortte. Ze is even een portaal in geschoten om te schuilen, maar bang om te laat te komen waagde ze het erop, met vergeefse pogingen om de onverbiddelijke pijpenstelen te ontduiken die het op haar geföhnde hoofd en schouders zonder regenjas hadden gemunt.

Daar staat ze dan, in de lift: een doorweekte vrouw met poedelhaar. Dit is de persoon met wie haar potentiële werkgeefster gaat kennismaken. Geen geweldige eerste indruk, maar Rosie is optimistisch van aard, een groot voorstander van 'alles van de zonnige kant bekijken' en 'kop op'. Mevrouw Wilder-Bingham begrijpt vast wel wat er is gebeurd en zal er hartelijk om kunnen lachen. Het kan zomaar de perfecte ijsbreker zijn. Wie weet.

Het is een chique lift met houten panelen en hij is heel traag. De stugge portier haastte zich om haar een ongemakkelijk gevoel te bezorgen. Het was nergens voor nodig om zo arrogant te doen, maar wel effectief als je iemand te verstaan wilt geven dat ze slechts een passante is. Ja, je hebt het geluk om een bezoek te mogen brengen aan een bewoner van dit rustige, grootse, bewaakte gebouw. Je zult hier niet lang zijn. Je hoort er duidelijk niet bij. Maar in de zeer tijdelijke tussentijd... welkom in de imponerende lift. De portier verwees haar naar de twaalfde verdieping. Nu ze alleen in de lift staat, realiseert ze zich dat ze niet weet welk appartement het is op de twaalfde verdieping. Maar daar had ze zich geen zorgen over hoeven te maken. Als de deuren openschuiven, staat ze in een privéhal met slechts één voordeur.

De Wilder-Binghams wonen niet alleen op de twaalfde verdieping, ze zijn de twaalfde verdieping. Net als Rosie haar hand uit-

strekt naar de bel, gaat de deur open. Voor haar staat een kleine, gedrongen vrouw met een indrukwekkende persoonlijkheid. Rosie komt in de verleiding om een stapje terug te doen en ruimte te maken voor haar alomtegenwoordige présence, zo buitengewoon aanwezig is ze. Ze heeft geen woord gezegd, maar haar status is van wezenlijk belang. Rosie weet dit zonder enige twijfel nu ze voor het eerst van haar leven iemand ontmoet bij wie ze tegelijkertijd naar achteren wil leunen om haar in haar totaliteit in zich op te nemen en naar voren om haar van dichterbij te bekijken. Wie is dit? Ze heeft een nette knoet boven op haar kruin en draagt een zwarte jurk met knopen van de hals tot aan de knie, kennelijk een uniform. In één oogopslag neemt ze Rosie van top tot teen op. Anders dan bij de portier geeft ze Rosie niet het gevoel dat ze een hekel aan haar heeft. Ze wordt gewoon grondig gekeurd, wat eigenlijk best prima is. Dit had zomaar mevrouw Danvers uit *Rebecca* kunnen zijn, maar het is Iva.

‘Kom binnen,’ zegt ze. Wat zou ze zijn? Pools?

‘Dank u wel. Sorry. Beetje... nat.’

Rosie is zich ervan bewust dat elke stap een zompig geluid geeft. Haar prachtige rode brogues lijken wel sponzen. Bij elke stap lekken ze een plens water en aangezien ze nog afgeven ook, laat Rosie bloederige plasjes water achter als Iva haar voorgaat door een lange donkere gang.

Deze gang was oorspronkelijk niet bedoeld om zo donker te zijn dat het licht er altijd moet branden. Het is het soort ruimte dat daglicht zou moeten krijgen door alle deuren in de gang open te laten staan. Dat gebeurt echter niet onder het bewind van Glenn Wilder-Bingham. Nee, alle deuren blijven netjes dicht, en de gangen die van de centrale hal door het huis lopen, vier in totaal, zijn naargeestig en donker. Niet dat Glenn Wilder-Bingham een vampier is, maar een echte controlfreak is ze wel. Het liefst zou ze het bewind voeren over alle licht en alle deuren in de hele wereld. Maar ze moet zich tevredenstellen met het licht en de deuren in dit enor-

me appartement. Tenzij ze de rest van de wereld overneemt, zal ze het hiermee moeten doen.

Klos klos, plets plets. Rosie volgt Iva naar de bibliotheek, een tocht die langer duurt dan ze ooit voor mogelijk had gehouden in een appartement. Rosie begint een vermoeden te krijgen van de enorme afmetingen ervan. Net als voor de meeste Britten is een groot appartement voor haar iets als een ruim bemeten huis, maar dan op één verdieping. Twintig stappen en je bent erdoorheen, van de hal naar de ontvangstruimte. Niet hier. Dit is een gigantische en uiterst merkwaardige plek. Uiteindelijk doet Iva een deur open en gaan ze naar binnen.

De intimiderende ruimte vol boeken wordt gedomineerd door drie hoge ramen, maar zelfs die laten slechts mondsmaat licht binnen, omdat de weelderige gebloemde gordijnen dat verhinderen. De dikke, dure draperieën worden elk aan hun kant bijeengehouden door een gigantisch gouden koord met een kwast eraan, iets wat eruitziet als een voorwerp dat de lilliputters gestolen hebben van Gulliver. De overige drie wanden zijn bedekt met sobere, donkere houten lambriseringen en boekenkasten van vloer tot plafond. Midden in de kamer staan aan weerszijden van een marmeren salontafel twee grote banken in de kleur van verbleekte narcissen, met klassieke schemerlampen ernaast. Zou deze opstelling bedoeld zijn om het lezen te bevorderen? Of, denkt Rosie, zou deze kamer bevorderlijk zijn om net te doen alsof je leest?

Ze doet een aantal dappere pogingen om contact te maken met Iva, voornamelijk door zich keer op keer te verontschuldigen voor het lekken en daar flink bij te giechelen. Rosie dingt naar haar gunsten door haar vrolijk aan te kijken, maar Iva weigert resoluut om gezien te worden.

‘Wacht hier, alstublieft,’ zegt ze, en ze verlaat de kamer. Rosie weet zonder enige twijfel dat Iva met ‘hier’ bedoelt dat ze moet blijven staan op een duidelijk aangewezen punt bij het raam. Ze blijft gedwee op de aangegeven plek staan wachten. *Druppel, druppel.*

Even later komt Iva de kamer weer in met een krant. Rosie steekt haar hand ernaar uit, in de veronderstelling dat ze wat te lezen krijgt totdat mevrouw bereid is om haar te ontvangen. Net als Rosies hand het papier raakt, bukt Iva zich en spreidt ze de krant in een keurig vierkant uit op de vloer.

‘Hier blijven staan, alstublieft.’

Rosie gehoorzaamt braaf, en gerustgesteld laat Iva de Engelse alleen achter in de bibliotheek om haar vernedering in *The New York Times* te laten sijpelen. Rosie rilt. Plotseling dringt het tot haar door hoe stil het hier is. Ze hoort Iva's voetstappen wegsterven in de duistere gang... waarnaartoe? Naar de keuken, misschien? Rosie spitst haar oren om andere geluiden op te vangen. Als een vleermuis anticipeert ze op de voetstappen van mevrouw Wilder-Bingham, maar dat geluid blijft uit. Zelfs straatgeluiden dringen hier niet door. Is dit appartement hermetisch afgesloten? Er klinkt iets vaags, een nauwelijks waarneembaar geluid, een wazige ruis... als het geluid van neerddarrelend stof. Heel verwarrend.

Glenn Wilder-Bingham sluit de deur van haar slaapkamer met een zachte klik en wandelt door de aangenaam donkere gang naar de hal, waar ze een flauwe bocht naar links zal nemen naar een andere aftakking van het donkere gangenstelsel, richting bibliotheek. Ze is gekleed in een kreukvrije beige pantalon, bruine pumps en een lichtblauwe blouse. Een beige kasjmieren vest hangt als een cape van perfectie en zelfvertrouwen losjes over haar schouders. Ze draagt haar bril met schildpadmontuur aan een gouden kettinkje om haar hals en schrijdt langs de serie zorgvuldig geselecteerde zwart-witfoto's van haar familie. Deze selectie foto's geeft aan: wij zijn succesvol, wij zijn aantrekkelijk, wij zijn één. Wat de serie overduidelijk niet aangeeft is: wij zijn gelukkig. De foto's zitten allemaal in een lijst van zwartgelakt hout met een roomwit passe-partout en wekken de indruk van een kunstverzameling van aanzienlijk belang en onbetwistbare klasse.

De eerste foto is nagenoeg sepiakleurig van ouderdom. Er staat een robuuste negentienjarige man op in het American footballtenue van de jaren vijftig. Hij zit onder de modder en houdt fier een beker in de lucht, te midden van een stel even bemodderde teamgenoten. Het opschrift toont de trotse naam van hun universiteit: YALE. Dit is de viriele, jonge, triomfantelijke Thomas Wilder-Bingham.

De volgende foto is van dezelfde, nu iets oudere man en zijn kersverse tweeëntwintigjarige echtgenote Glenn, aan boord van een houten jacht in Nantucket, met wapperende haren en breed lachende gezichten, hun ogen toegeknepen tegen de zon. Ze dragen allebei een short en shirts in watersportkleuren en zien eruit als ontspannen, gelukkige Kennedy-types die overal recht op hebben.

De volgende is een madonna-achtige foto van een melkbleke, enigszins geschokte achtentwintigjarige Glenn in een groener dan groene tuin met een pasgeboren baby in haar armen. Dit is haar zoon, Kemble Wilder-Bingham. Ze bekijkt hem met een stralende blik alsof hij een godsgeschenk is. Dat is hij ook voor haar. Twee eerdere zwangerschappen waren vroegtijdig geëindigd. Kemble had hen zes jaar vol hoop en angst laten wachten. Hoe ze daarna ook hun best hadden gedaan, hij was en bleef de eerste en de laatste. Glenn heeft dat verdriet in een diep verscholen hoekje van haar hart verstoep.

Daarnaast hangt de verplichte foto van een jonge, pas afgestudeerde Kemble in toga en baret, met het nepperkamenten diploma opgerold in zijn hand, geflankeerd door zijn trotse ouders. Een gekunstelde overgangsrte. Een mijlpaal. Een jonge man die deed wat er van hem verwacht werd.

Dan volgt een opvallend lege ruimte, waar ooit de ingelijste foto van een gelukkige trouwdag heeft gehangen.

Steeds wanneer Glenn de gapende wond van de lege wand passeert, wordt ze getroffen door de vluchtige gedachte dat ze op zoek moet naar een geschikte vervanging om de kloof te dichten. Een foto van haar vader en moeder misschien, toen ze jong waren?

Ach, nee, niet van haar moeder.

Heeft ze geen foto waar alleen haar vader op staat? Dat zou mooi zijn. Aan de andere kant... er zijn alleen foto's van hem in zijn werkoveral. Misschien beter van niet.

De laatste foto is een zwart-witafdruk van de studio-opname die Glenn vorig jaar december van haar gezin heeft laten maken voor de kerstkaarten. Daar staan ze allemaal op, haar mannen, met zichzelf als stralend middelpunt.

Ze zit chic en beheerst in een stoel, vooraan in het midden. Haar man Thomas en haar zoon Kemble staan achter haar en Thomas' hand rust op haar schouder. Ze wilde dat Kemble een beter pak had aangetrokken en wat meer rechtop had gestaan, maar ach. Aan haar voeten zitten haar achtjarige kleinkinderen, de tweelingzoons van Kemble: Thomas Wilder-Bingham de derde, ook wel bekend als Drie, en Kemble Wilder-Bingham junior, beter bekend als Rood. Naast de koninklijke Glenn zit Kembles oudste zoon ongemakkelijk op één knie, de achttienjarige geen-zin-in-die-foto, geen-zin-in-dat-nette-pak Edward Wilder-Bingham, ook wel bekend als Teddy.

Dit is Glenns koninkrijk. Haar familie en verwanten. Koningin Lear. Koningin Herodes. De bijenkoningin.

Ze schrijdt met zacht geruis en een zelfverzekerde klikklak langs de zorgvuldig gekozen, perfect weergegeven galerie van haar leven.

Klik. Klak. Rosie hoort de naderende voetstappen en probeert nog gauw de regen uit de manchetten van haar doorweekte jasje te wringen. Haar pogingen om alleen op *The New York Times* te druipen zijn zinloos gebleken. De druppels weigeren netjes te vallen – dit is rebelse regen, regen die zich gewoonweg niet weet te gedragen, zelfs niet wanneer die zijn debuut maakt in de bibliotheek van een chic Upper East Side-appartement.

Met het immense zelfvertrouwen dat slechts is voorbehouden aan een blanke Angelsaksische vrouw van protestantse afkomst betreedt Glenn Wilder-Bingham de bibliotheek. Ze is er. Rosie doet haar uiterste best om eraan te denken dat dit een goed moment is om

gehoor te geven aan het advies van haar oma toen ze nog een jong meisje was, namelijk dat het heus niet nodig is om alle tanden in je mond te laten zien als je lacht. Ze kan het niet helpen. Ze doet het weer, zoals ze dat stevast doet om de boel wat op te vrolijken als het lastig begint te worden. Rosie is een stralend persoontje, ze zal altijd het risico nemen om extra breed te glimlachen en waar ze ook is wat warmte te brengen, zelfs als het niet werkt. Ze is een megaoptimiste en ze glimlacht breeduit, met een wanhopige overdaad aan tanden. Maar Rosie heeft haar tegenpool gevonden in Glenn, een ervaren niet-glimlachende persoon die Rosies soort lichtvoetige blijdschap in een nanoseconde weet te doven.

‘Hallo!’ roept Rosie vrolijk, hoopvol en een en al glimlach. Glenn neemt de druipende Britse van hoofd tot voeten op, knikt vrijwel onmerkbaar en neemt plaats op een van de narcissenbanken. Rosie weet instinctief dat zij geen zitplaats aangeboden krijgt. Ze blijft ongemakkelijk staan, vastgenageld op haar krant. ‘Mooie flat. Werkelijk geweldig. Heel mooi.’

‘Ja,’ beaamt Glenn kalmpjes. En ze voegt eraan toe, als een corrigerende voetnoot: ‘Appartement.’

‘Allicht, appartement, duh,’ antwoordt Rosie, waarbij ze gul toegeeft wat een uilskuiken ze soms kan zijn.

Glenn observeert aandachtig hoe Rosie zich in allerlei bochten wringt en geeft haar alle ruimte en kilometers touw om zich aan op te hangen. Gelukkig voor Rosie wordt de sociale harakiri onderbroken door Iva, die binnenkomt met het theeblad. Ze zet het pal voor Glenns neus op de salontafel en wordt weggewoven met een minzaam: ‘Het is goed zo, Iva.’

Terwijl Iva de kamer respectvol verlaat, kijkt Glenn naar Rosie. ‘Thee? Ik neem aan dat u daarvan houdt? English breakfast?’

‘Ooo ja, dank u wel, precies wat de dokter voorschrijft.’ Rosie begint het vertrouwen in haar eigen opgewektheid aardig te verliezen. ‘Niet dat ik een dokter nodig heb...’

Glenn zegt de volgende zeer lange minuten niets en schenkt de

voortreffelijke thee in exquisite porseleinen kopjes. Dit is echte thee. Geen theezakje te bekennen. Glenns hand is stabiel, en als de thee is ingeschonken en de melk is toegevoegd (geen suiker, geen denken aan) staat Glenn op om de kop-en-schotel aan Rosie te overhandigen, die het geheel dankbaar van haar aanneemt en wenst dat er suiker in zat.

Ze voeren de rest van hun gesprek met Glenn op de bank en Rosie op de krant alsof ze in de kattenbak staat, terwijl ze met moeite haar handtas vasthoudt en tegelijkertijd jongleert met de kop-en-schotel. Glenn houdt haar eigen theekopje en schotel koeltjes in de hand, uiterst gereserveerd en beheerst. Rosies kopje rammelt en tikt tegen het schoteltje.

Rosie probeert het ijs te breken. ‘De rekening van de glazenwasser zal wel gigantisch zijn,’ zegt ze met een blik op de ramen. ‘Zulke hoge ladders!’

Geen antwoord. Grapjes worden hier niet gewaardeerd. Glenn zet haar kopje met een zachte tik op het schoteltje. ‘U bent ons sterk aanbevolen door het agentschap.’

‘Wat geweldig. Heel mooi. Ik werk voor het eerst met ze.’

Glenn werpt een blik op Rosies cv, dat voor haar op tafel ligt.

‘Volledig gekwalificeerde, ervaren lerares basisonderwijs... in Looe?’

‘Ja, dat ligt in Cornwall. Een langwerpige, spitse provincie helemaal onderaan in Engeland.’

‘Ach, zo. Ik dacht dat *loo* het Britse woord was voor wc.’

Er valt een ongemakkelijke stilte, en terwijl Glenn haar cv nader bestudeert, neemt Rosie een welkome slok van haar thee, die helaas uitmondt in een vrij hoorbare slurp.

Glenn nipt geruisloos aan haar thee, alsof ze een punt wil maken. Ze is in alle opzichten superieur. Ze besluit dat ze wat meer informatie nodig heeft. ‘Wonen uw ouders daar?’

‘Vroeger, ja. Mijn ouders zijn helaas overleden,’ zegt Rosie ronduit.

‘Ach, zo.’

Rosie vat de koe bij de horens: ‘Zijn Thomas en Kemble uw kleinzoons?’

‘Ja.’

‘Leuk. Wonen ze bij u?’

‘Nee. Ze wonen bij hun moeder, maar het wordt hoog tijd dat ze bij hun vader komen wonen, dus voorlopig trekken ze hier in.’

‘Ik begrijp het.’ Rosie herinnert zich de namen, Thomas en Kemble, Thomas en Kemble.

‘Thomas Wilder-Bingham de Derde en Kemble Wilder-Bingham junior.’

‘Thomas en Kemble, Thomas en Kemble. Namen zijn echt een dingetje als je in het onderwijs zit. Als het nieuwe schooljaar aanbreekt, krijg je een zee van nieuwe gezichten voor je neus, daarom herhaal ik ze steeds om ze in mijn hoofd te stampen. Ik heb een geheugen als een...zo’n afdruipding uit de keuken... met gaatjes.’

Glenn negeert deze hernieuwde poging tot humor en wrpt opnieuw een blik op het cv. Rosie is geprogrammeerd om stiltes op te vullen met opgewekt gebabbel, maar ze weet zich te beheersen en laat het aan Glenn over om het tempo en volume van dit bombastische duet aan te geven.

Ze probeert rustig van haar thee te nippen en gunt Glenn de tijd die ze nodig heeft. Dat is heel wat. Uiteindelijk kijkt Glenn haar aan. Speelt er een licht neerbuigende glimlach rond haar lippen?

Rosies aangeboren gevoel van eigenwaarde begint op te spelen. Dit spelletje kan zij ook spelen. De stilte houdt aan. Ze geven geen van beiden toe. Tenminste, niet openlijk. Maar ergens in dat onzalige moment wordt een zaadje geplant van wederzijds respect. Ja, een van deze vrouwen zal mogelijk in dienst treden van de ander, maar dat is voor Rosie geen reden om in te binden. Glenn is de eerste die bakzeil haalt... zij het nauwelijks waarneembaar.

‘Ze komen vanavond. Dat geeft hun de kans om dit weekend alvast aan u te wennen. U ziet toe op hun verzorging voor en na

schooltijd, begeleidt hen naar en van school en naar activiteiten in het weekend en op feestdagen, waarvoor een klein budget beschikbaar is. U gebruikt de maaltijden met de familie, en hun vader zal zich bij hen voegen wanneer zijn werk het toelaat.’

Rosie zegt doelbewust niets en kijkt Glenn alleen maar aan, die iets van haar zelfvertrouwen verloren lijkt te hebben. Uiteindelijk vraagt Glenn: ‘Schikt u dat?’

Als je onzichtbare moleculen van macht zou kunnen tellen, zou deze minieme verschuiving één op duizend op de schaal van Richter meten. Minuscuul, maar krachtig, omdat Glenn gewoonlijk geen haarbreed wijkt.

Rosie grijpt deze zeldzame kans met bijna handen aan.

‘En waar bent ú dan?’

Er trekt een donkere wolk over Glenns gezicht. Dat was een flinke dreun. Wie is deze dikke brutale Engelse parvenu? De twee vrouwen houden elkaar in de houdgreep van wie het langste kan zwijgen. De katten cirkelen om elkaar heen.

Op de vensterbank groeien de orchideeën in de stilte.

Dan geeft een dikke druppel aan Rosies mouw eindelijk de geest en raast naar de vloer in een langverwachte duik naar de vrijheid. Hij landt met een indrukwekkende plons en verbreekt de stilte. Daarmee staat Glenn voor, zij het met een lichte voorsprong.

Rosie zegt: ‘Ik weet niet hoe ik u moet aanspreken.’

Glenn grijnst, vouwt het cv dicht en gaat staan: ‘Mevrouw Wilder-Bingham.

‘Prima. Achternamen. Begrepen.’

‘Iva zal u uw kamer wijzen. We verwachten u om halfacht bij het ontbijt.’

En zo, even zelfverzekerd als toen ze binnenkwam, verlaat Glenn Wilder-Bingham de bibliotheek.

Rosie blijft achter, druipend op de haar toegewezen plek.

Verhuisd

Later die avond zit Rosie in het vreemde huis op haar eenpersoonsbed, met haar koffer en een uitpuilende tas met kleren naast zich op het bed. Ze kan amper geloven hoe snel alles is veranderd in haar leven. Ze zit in een nogal saaie, donkere kamer die ergens midden in het appartement ligt, zodat het raam uitzicht biedt op, of liever gezegd in, het open trappenhuis van het hele blok. Alle ramen die ze kan zien van de andere verdiepingen zijn klein en vies en voorzien van airconditioningapparaten die eruit steken, net als bij haar. Deze koker dient enkel en alleen als brandtrap voor alle appartementen en misschien als hang- en poeplek voor de vele duiven die op de vensterbanken zijn neergestreken. Omdat er nog vier verdiepingen zijn boven die van de Wilder-Binghams, plus een hele hoop bouwsels op het dak, is de lucht bijna niet te zien en dringt het zonlicht zelden door. Ze heeft de beschikking over een kleine maar gezellige zitkamer waarin een grote bank, een salontafel en een bureau staan gepropt, en een slaapkamer met een ruim bemeten eenpersoonsbed, een nachtkastje, een kledingkast, een commode en een spiegel. Er hoort een kleine badkamer bij, met een douche boven een soort zitbadje, iets wat ze nog nooit eerder heeft gezien. Speciaal ontworpen voor kleine ruimten. Hoewel ze brandschoon en comfortabel ingericht zijn, zijn deze vertrekken duidelijk onbemind, de meubels passen niet bij elkaar en zien eruit alsof ze verbannen zijn. Maar dit is het appartement van de Wilder-Binghams en dus zijn zelfs hun afgedankte spullen best chic, wat Rosie het gevoel geeft dat er wel iets van te maken valt. Bovendien liggen er twee Perzische tapijten

op de vloer, in elke kamer één. Ze heeft altijd al eens met blote voeten op een Perzisch tapijt willen lopen, iets wat volgens haar het summum van luxe moet zijn.

En daarom bukt ze zich om haar vochtige maar nog steeds prachtige rode brogues en haar doorweekte roodbruine sokken uit te trekken en gaat ze langzaam staan, genietend van elke stap die ze zet met haar parse, natte voeten op dat weelderige droge tapijt. Het voelt verrassend stijf aan, maar nog steeds hemels. Rosie kromt haar tenen in de wol en voelt zich zo gelukkig als iemand die zich na uren jeuk eindelijk mag krabben. Ze kan er geen genoeg van krijgen en veegt haar voeten om de beurt over het tapijt, als een hond die zelfvoldaan een indrukwekkende hoop poep probeert te bedekken. Het is een zalig gevoel waar ze helemaal van bijkomt, want als je in je eentje kunt lachen, het maakt niet uit waarom, helpt dat heel goed tegen de eenzaamheid, toch? Rosie weet dat de beukende heimwee onderhuids op de loer ligt, maar ze weigert dapper om hem te voelen. Met een diepe zucht kijkt ze om zich heen in haar nieuwe woonruimte, en ze neemt zich voor om heel goed te worden in dit baantje. Met die nieuwe moed als stimulans pakt ze haar koffer uit en nestelt ze zich in haar nieuwe leven.

Het eerste voorwerp dat ze uitpakt, is de dierbare foto die ze zelf heeft gemaakt en heeft laten inlijsten, van een alpenkraai die hoog opvliegt boven de kliffen bij Bedruthan in Cornwall. Aan de uiterste rand van haar land, haar provincie. Waar het licht schitterend is. Het land van heide, baaien en kliffen, van wouden, woeste branding, vriendelijke poeltjes, slagroom en eindeloze luchten. Waar ze haar kennen. Thuis.

Twaalf verdiepingen lager staat een slordige vijftiger in een duur maar verkreukeld pak in de lobby, nerveus rokend bij de ingang. Dit is Kemble, een man met veel geld en weinig liefde. Zijn ogen schieten heen en weer over 90th Street in het kille februari-licht. Hij rookt zijn sigaret op, kijkt ongeduldig naar buiten, ijsbeert door de

hal en stopt zijn overhemd in zijn broek in een poging zich wat op te kalefateren.

Opeens staan er uit het niets twee jongens op de ruit te bonzen. Hij schrikt zich kapot en zwaait slapjes als hij achter hen een kleine blonde, goedgeklede, knappe, rokende, meisjesachtige vrouw met verrassend groene ogen ziet aankomen, worstelend met twee grote koffers. De arrogante portier uit Rosies ervaring gedraagt zich nu totaal anders. Deze mensen hebben het volste recht om hier te zijn, en hij haast zich om de vrouw te hulp te schieten. Hij kent haar. Dit is Natalie, de moeder van de tweeling en binnenkort de ex-vrouw van Kemble.

Het is meteen duidelijk dat deze overdracht van de kinderen getekend wordt door gêne en ongemak. De jongens schieten de draaideur in en maken voor de lol twee extra rondjes, terwijl de man en de vrouw elkaar aankijken door de ruit. Dan draait ze zich om en loopt terug naar de wachtende auto. Kemble blijft haar nakijken tot hij met een schok wordt teruggehaald naar het heden als de tweeling opgewonden uit de draaideur tuimelt om hun vader te begroeten in de lobby. Ze stappen de lift in, met de koffers. De broertjes bruisen van energie, maar weten die enigszins te beteugelen nu ze hier zijn. Papa is minder makkelijk dan mama. En met oma Glenn valt al helemaal geen lol te beleven. Opa Thomas is overal voor in, maar dat maakt allemaal niets uit, want ze zijn nu bij papa. Ja, ze willen heel veel papa. Drie is iets voorzichtiger aangelegd dan Rood, die als een wasmachine van de ene energicyclus naar de andere schiet. Net iets kleiner dan Rood, is Drie de slimmerik, de gevoelige, zorgelijke ziel tegen wie de robuustere Rood opkijkt, ondanks zijn kleinere postuur. Drie is onberispelijk blond met een licht rossige glans. Rood is rood. Op elke denkbare manier. Hij is vurig, onbevreesd en grappig en heeft als bewijs daarvan een trotse bos rood haar die recht overeind op zijn hoofd staat.

Deze twee jochies zijn als magneten voor elkaar. Ze hebben een uitzonderlijk hechte band, maar de zeldzame keren dat ze ruzie hebben, zijn de rapen gaar. En dan, even snel als ze elkaar aanvliegen,

wordt de kwestie op onverklaarbare wijze opgelost en is alles weer vergeven en vergeten. Deze sloop- en herstelwerkzaamheden vinden plaats in tweelingtijd, zonder inmenging van anderen. Ze horen wezenlijk bij elkaar, op een manier die gewone broers en zussen nooit helemaal kunnen bereiken, en het is deze fenomenale band die hun het afgelopen jaar de nodige kracht heeft gegeven om het verwoestende effect van de scheiding van hun ouders te verzachten. Ze zijn er nog steeds beduusd van, en vooral Drie maakt zich er zorgen over, maar omdat beide ouders zich netjes gedragen in hun bijzijn, zoals dat gaat bij fatsoenlijke echtscheidingen, worden de jongens behoord voor de ergste pijn. Die is gereserveerd voor privébesprekingen met advocaten en schokkend zakelijke brieven die meerdere malen per week door beide partijen worden afgevuurd. Achter hun ruggen woedt een felle, gulzige strijd.

De onderhandelingen zijn onlangs volledig vastgelopen, wat voor koningin Glenn aanleiding was om Kemble op te stoken en wraakzuchtig te eisen dat de kinderen een paar maanden bij hen moeten komen wonen. Daarmee is Natalies smeulende verdriet opgestookt tot een vuurhaard van frustratie. Glenn wenst niet langer van Natalie te houden, als ze dat al ooit heeft gedaan. Het behoorde nooit tot haar plannen dat Kemble met een Française zou trouwen. Ze had liever een minder Europese keuze gehad. Een niet-roker. Een traditionele Amerikaanse van goede komaf. Glenn beschouwt Natalie inmiddels als een bedreiging en heeft de gelederen gesloten om haar de pas af te snijden. Natalie weet heel goed dat je Glenn beter niet tegen je kunt hebben, maar nu het om het welzijn van haar zoons gaat, heeft de kleine, broze Natalie de mouwen opgestroopt voor de strijd van haar leven. Deze concessie, de jongens een tijdje naar de Wilder-Binghams sturen, doet ze alleen omdat ze weet hoe wanhopig graag haar zoons bij hun vader willen zijn. Hoe hartverscheurend het voor Natalie ook is, voor hen is ze tot alles bereid. Daarom heeft ze hen afgeleverd aan de East Side. Het is niet voor altijd, het is alleen voor nu.

In de lift babbelt Rood over de gadget die hij het allerliefste van de hele wereld wil hebben, een metaaldetector. ‘Die is zo cool, pap. Jij kunt er ook eentje nemen, die grote past over jouw arm. Er is een kleintje die precies over mijn arm past. Je kunt er goud mee vinden, en zeeroversmunten en alles.’

Drie staat rustig naast zijn vader. Hij kijkt naar Kembles handen in zijn zakken en steekt zijn eigen handje uit naar zijn vaders pols. Kemble haalt zijn hand uit zijn zak en pakt Drie bij de hand. Rood ziet het en pakt Kembles andere hand, en zo gaan ze naar boven, de kleine mannen die zich als drenkelingen vastklampen aan de grote man die ze zo missen, de man die ze altijd dicht bij zich willen hebben en later zelf graag willen zijn.

Boven

In de slaapkamer van Glenn en Thomas is het stil, afgezien van een kreuntje hier en een zuchtje daar wanneer de twee oudjes wakker worden in hun bejaarde lijven en zich moeizaam in de kleren steken. Wat zijn de ochtenden toch krakerig tegenwoordig. Slaap is een verdovingsmiddel waarvan het lichaam ongekend stram wordt. Glenn heeft de veranderingen met gepaste tegenzin aanvaard, ze rekt zich gapend uit en zet zich traag aan haar ochtendritueel. Ze werpt een blik uit het slaapkamerraam, dat uitkijkt op Central Park, en merkt op dat de sneeuw van drie weken geleden nog steeds niet helemaal verdwenen is en her en der verspreid in hoopjes in de schaduwen ligt. Het is koud buiten, en zo voelt zij zich ook: koud vanbinnen. Het appartement wordt goed verwarmd en alle radiatoren gloeien. Glenns huid is niet koud, maar haar botten wel. Ze weet dat die vanzelf weer warm worden als ze in beweging komt en aan haar dag begint, maar voorlopig voelt het in haar onzichtbare binnenkant heel koud aan.

Thomas is minder bereid om zich erbij neer te leggen dat de tijd onverbiddeijk verstrijkt. Als er ooit een koning Knoet de Grote van de tijd zou zijn, is hij het wel. De ouderdom likt aan zijn enkels, maar hij blijft volhouden dat zijn voeten kurkdroog zijn. Ondanks zijn pijnlijke botten zet hij zodra hij wakker is het tempo erin. Zijn vrouw zegt voortdurend dat hij het kalmer aan moet doen en zich in acht moet nemen, maar dat is niet zijn stijl. Daarom raken er om de overklap gewrichten overbelast of verrekt hij weer ergens een spier, louter omdat hij op het leven afgaat als een stier op een rode lap. Thomas, nog steeds een forse man, staat op om zijn broek op

te trekken en steekt zijn overhemd netjes in de band. Glenn heeft het setje uitgekozen, zoals hun gewoonte is. Heel vroeger verzette hij zich tegen die betuttelende bemoeizucht, maar nu ondergaat hij het meestal lijdzaam in ruil voor een vreedzaam leven. Het stoort hem dat hij tegenwoordig wat dikker is rond zijn middel, waardoor overhemden een paar maten groter worden aangeschaft, zijn riem twee gaatjes verder moet en de helft van de kostuums in zijn kast in onbruik is geraakt. Daarom is het wel handig dat Glenn zijn kleren klaarlegt, want zo hoeft Thomas niet stil te staan bij alles wat ermee verbonden is. Ha, daar hebben we hem, voor de spiegel om zijn das te strikken. Lang, tikje gebogen, volle bos zilvergrijs haar dat ooit roodblond was, sprekende blauwe ogen, markante trekken, met een aardverschuiving aan levertrekken die langzaam afdaalt vanaf zijn sterke, benige schedel. Een respectabel gezicht met de belofte van plezier achter zijn mooie, levendige blik. Er was een tijd dat Glenn genoot van die brutale kant van haar man, maar de laatste tijd heeft ze weinig op met ondeugendheid en dus is dat verleden tijd. Hij wil er niet bij stilstaan hoelang het geleden is dat ze samen lachten tot ze niet meer bijkwamen, want die harde realiteit zou hem te veel aangrijpen. Hij heeft zich zo nu en dan weleens verdrietig afgevraagd of hij ooit weer met haar zal kunnen lachen. Misschien is dat voorgoed voorbij. Geen lol met je vrouw tot aan de dood. Wat jammer.

Hoe zijn ze in deze vreugdeloze manier van leven beland? Het moet een trage tocht zijn geweest, hij kan zich geen bepaald moment herinneren, geen mijlpaal vol wanhoop of malaise die een duidelijke indicatie zou zijn geweest. Er is eigenlijk nooit iets gebeurd. Het is alleen maar zo gekomen. En het is niet zo verschrikkelijk dat hij de behoefte voelt om eruit te breken. Zij is wie ze is en hij is wie hij is, maar alleen... net een tikje minder dan voorheen. Als een doorslag van hun vroegere, levenslustige zelf. Minder kleurrijk, minder verlicht, minder alles. Hij doet alsof hij heeft aanvaard dat deze verminderde versie van henzelf puur komt door het verouderen, maar diep in zijn hart weet hij dat dat onzin is.

Hij bezit reserves die nooit zijn aangeboord en is nog lang niet uitgerangeerd, alleen een beetje lui.

Dus, ja, daar staat hij dan. De stropdas zit goed. Kastanjebruine zijde op een blauwgestreept overhemd. Stijlvol. Hij ziet eruit als een respectabele zakenman, en dat klopt ook, want dat is hij. Er is al minstens twaalf jaar sprake van dat hij met pensioen zal gaan, maar dat is hij nog steeds niet van plan. Hij is een van de oprichters én voorzittend partner van het advocatenkantoor met zijn naam in het logo, dus waarom zou hij zich terugtrekken? Hij is nog steeds een verdienstelijk consultant en adviseur. Thomas heeft genoeg energieke jonge hengsten in dienst genomen om iedereen te overtuigen van de sterke eigentijdse hartslag van de firma. Enig ouderwets, ervaren advies vanaf de zijlijn is alleen maar goed. Hij is nog niet bereid om te vertrekken. Hij is productief. Bovendien geniet hij van de structuur, de planning, het kantoor, het aanzien. Die kan hij niet missen.

Dan hoort hij Glenn iets zeggen: ‘Ze is zo dik.’

Glenn vouwt Thomas’ pyjama en haar nachtjapon op en legt ze onder hun respectievelijke hoofdkussens. Ze slaat het laken en de deken terug zodat het bed kan luchten. Iva zal het later opmaken. Thomas merkt dat ze de nachtkleding weer onder de kussens vandaan haalt en opnieuw opvouwt. Ze is er kennelijk niet bij met haar hoofd en maakt een gespannen indruk.

‘Wie?’ vraagt hij oprecht onzeker.

‘Die Britse vrouw, het kindermisje. Ze vroeg me hoe ze me moest noemen. Ik bedoel... werkelijk! Wat zou je denken? Glennie? Het idee!’

Thomas weet dat hij dit het beste meteen kan afkappen. ‘Sharpe wordt woensdag begraven. Ze hebben me gevraagd of ik iets wil zeggen.’

Glenn luistert niet. ‘Ze komt uit een plaatsje in Engeland dat klinkt als wc...’

‘Ik moet een tekst uitkiezen en iets persoonlijks zeggen.’

‘Ze is verre van ideaal. Ik hou haar in de gaten,’ zegt Glenn ter-

wijl ze haar haar borstelt met krachtige streken. ‘Tillman heeft weer gebeld. Zijn Kembles prestaties soms onder de maat?’

Thomas puft wat en zegt vergoelijkend: ‘Hij ligt in scheiding, verdorie.’

‘Moet Tillman soms zijn werk opknappen? Het is niet de bedoeling dat we bij Tillman in het krijt komen te staan.’

Thomas verdwijnt hoofdschuddend uit haar vizier. Alles wat Kemble betreft is lastig op dit moment, en hij gaat de confrontatie het liefst uit de weg en wacht tot het overwaait.

Glenn staart hem na, teleurgesteld door zijn zwakte. ‘Dat onderwerp is afgerond, zo te zien,’ mompelt ze zachtjes voor zich uit.

Thomas verschijnt weer in haar spiegelbeeld. ‘Ik vind dat we haar een kans moeten geven... die Engelse.’ En dan verdwijnt hij naar het ontbijt, benieuwd naar de nieuwkomer. Liet Thomas zich daar plotseling gelden?